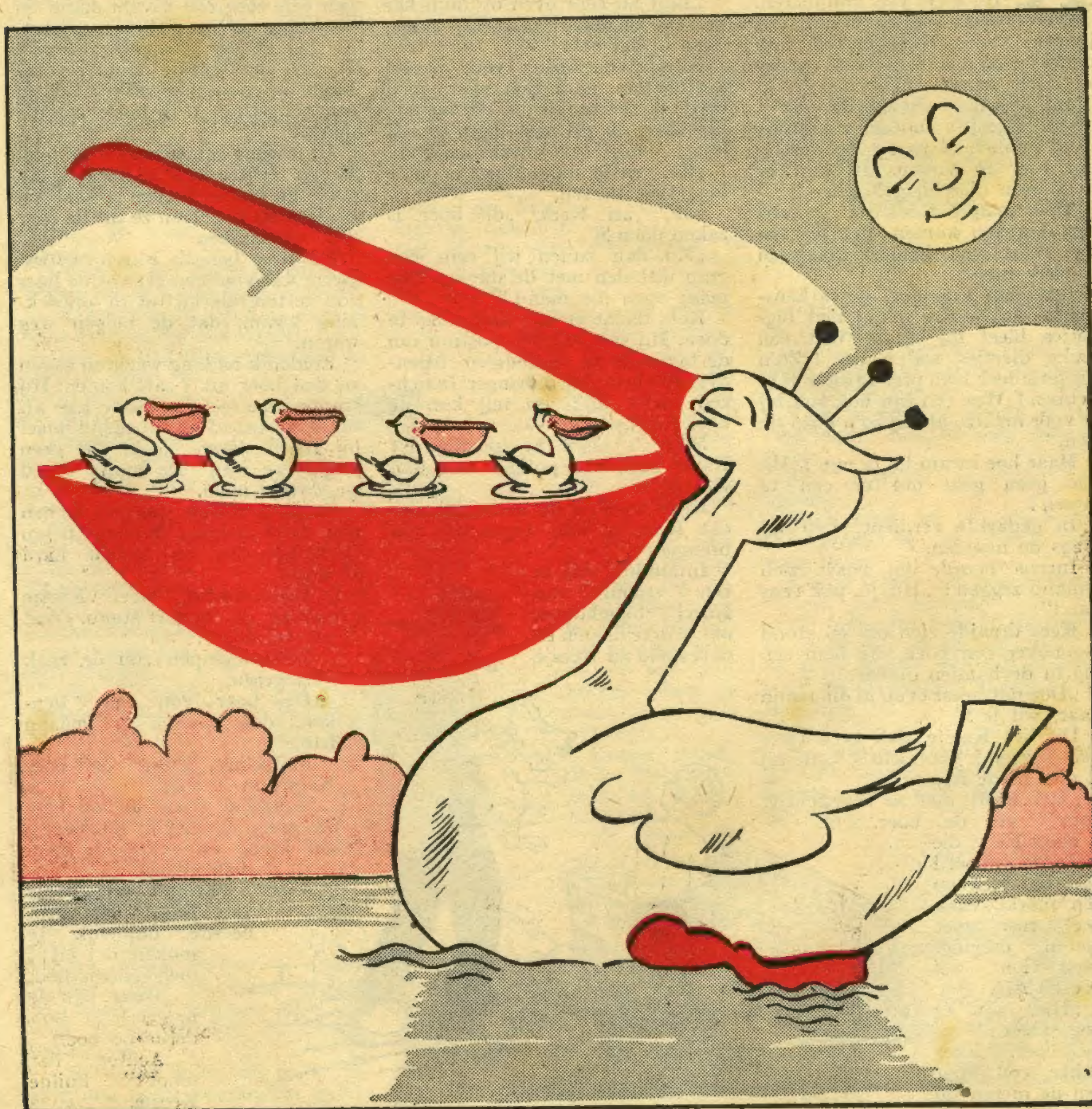
SJORS

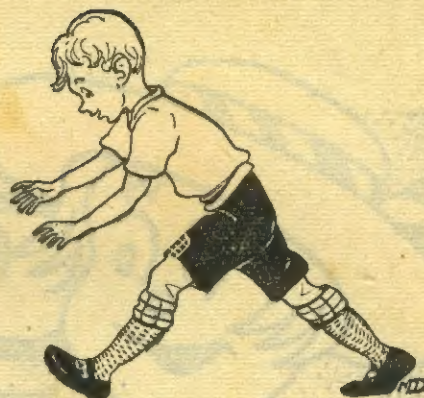
BEHOORT BIJ PANORAMA 14 OCTOBER 1937

DE EERSTE ZWEMLES

HET VARKENTJE VAN KEESJE

KEESJE woonde in een smal straatje van de grote stad.

Hij hield veel van dieren. Maar dikwijls mogen jongens zoals Keesje van hun ouders geen dieren houden, omdat ze geen ruimte hebben.

Bij Keesje thuis was dit ook 't geval. Keesje's moeder zei altijd: „Wij hebben al zo veel kindertjes om voor te zorgen. Ik kan er heus geen dier bij gebruiken."

Toch hoopte Kees, dat er eens een dag zou komen, dat hij een dier geheel voor hemzelf kreeg om te verzorgen.

Eens liep Kees over de varkensmarkt. Bij iedere mand met biggetjes bleef hij staan. Wat een leuke diertjes waren dat! Zo'n biggetje leek hem prettig om zelf te hebben! Wat een fijn hok zou hij er voor maken, als hij zo'n biggetje had.

Maar hoe kwam hij er aan? Hij had geen geld om er een te kopen!

In gedachte verdiept, liep hij langs de manden.

Ineens hoorde hij naast zich iemand zeggen: „Hé, jô, pak eens aan!"

Kees draaide zich om en stond tegenover een boer, die hem een big in de handen duwde.

„Doe dat beest even in die mand daar, wil je?"

Dit liet Keesje zich geen twee keer zeggen! Voorzichtig legde hij 't dier in de mand.

„Het hoeft niet zo voorzichtig, hoor!" zei de boer.

Maar Kees, die wel eens gehoord had, dat men op een markt vaak heel ruw met dieren omging, deed het wel voorzichtig.

„Hier zijn er nog meer!" zei de boer. Kees pakte een voor een de dieren op en zette ze in de mand.

De boer sloot deze zorgvuldig en laadde het vrachtje op de kar.

„Blijf nu eens even op mijn kar passen, jongen. Ik moet nog zaken doen in dat café!"

Keesje, dankbaar voor zoveel vertrouwen, nam zich voor, goed op de dieren te passen. Hij zat nog niet lang op z'n post, toen er een lange slungel aan kwam slenteren.

„Zo, ventje, moet jij netjes op de biggetjes passen."

„Ja," zei Kees, „de boer is zaken doen!"

„Nu, dan zullen wij eens een grap uithalen met de dieren. Doe maar open die mand!"

Kees dacht er niet aan zulks te doen. Hij zette zich in postuur om de biggetjes te verdedigen tegenover den brutalen indringer. Inzichzelf dacht hij: „op mij kan de boer rekenen!"

Maar 't bleek al spoedig dat Karel heel wat potiger was dan Keesje.

Karel opende de mand, zonder dat Kees er iets tegen in kon brengen.

Inmiddels was er een vriend van Karel bijgekomen om hem te helpen en deze hield nu Keesje in bedwang. Terwijl Keesje met tranen in de ogen machteloos moest toezien, nam Karel de biggen één voor één uit de mand en verstopte ze in de lege manden, die her en der verspreid stonden. Daarna sloot hij de manden zorgvuldig af en sleepte ze alle achter een schutting in 'n hoek van de markt.

Hij dwong samen met z'n vriend Keesje achter een boom te gaan staan en beiden bleven ze vlak bij hem en zo wachtten ze tot de boer zou verschijnen.

De twee bengels waren nieuwsgierig wat voor een gezicht de boer zou zetten, als hij tot de ontdekking kwam, dat de biggen weg waren.

Eindelijk na lang wachten zagen zij den boer uit 't café komen. Hij stapte regelrecht op zijn kar af. Stom verbaasd en woedend bleef hij staan. Geen biggen en geen jongen te zien! De mand stond wagenwijd open.

De twee rekels, die hun lachen niet meer konden houden, lieten Keesje los en liepen hard weg.

Bedremmeld bleef Keesje achter de boom staan. Wat nu te doen?

Zelf weglopen zou de zaak verergeren.

De boer zou dan denken, dat Keesje 't gedaan had.

Plotseling kreeg de boer Keesje in 't oog.

Woedend stoof hij op hem af, greep het arme Keesje bij z'n kraag en rammelde hem door elkaar.

Keesje schreeuwde van angst en probeerde duidelijk te maken, dat hij 't niet gedaan had.

„Waar zijn de biggen?" bulderde de boer.

„Achter dat schot!" huilde Keesje.

De boer ging er heen en beval

„Hier zijn er nog meer" zei de boer. Kees pakte een voor een de dieren op en zette ze in de mand.

Keesje ervoor te zorgen, dat ze weer in de mand kwamen. Keesje deed 't zo goed mogelijk.

Intussen vertelde hij, wat er eigenlijk gebeurd was, terwijl hij op de biggen paste.

„Wie zijn die brutale bengels ?" vroeg de boer.

„Ik weet 't niet," zei Keesje. „Ik heb ze nog nooit ontmoet."

„We gaan naar de politie," zei de boer. „Die grappenmakerij moet maar eens uit zijn en jou draag ik nooit meer iets op."

Keesje voelde zich verontwaardigd en bedroefd tevens. De boer was onredelijk in zijn woede. Koppig liep Keesje met den boer naar 't politiebureau. Daar werd hij ondervraagd.

Hij moest alles vertellen en een beschrijving van de jongens geven.

„Wij zullen 't zaakje eens uitzoeken," zei de politieagent. „Ik denk haast, dat ik al weet, welke jongens het geweest zijn. Daar hebben wij op marktdagen al meer klachten over gehad."

Hij belde een agent en gaf hem enkele bevelen. Een ogenblik daarna stapte deze op zijn fiets en reed naar de woning van Karel.

Deze was al thuis gekomen en stond voor 't raam naar buiten te kijken.

Plotseling zag hij een agent voor hun deur staan.

Karel schrok! Daar er niemand thuis was, moest hij zelf open doen.

Zijn knieën knikten, toen de agent kwam binnen stappen.

„Ga jij maar eens met mij mee, ventje, en wijs mij ook 't huis van je vriend met wien je die biggen verstopt had."

Even later waren ze bij 't huis van Ben en liepen ze met z'n drieën naar 't bureau. Daar werden ze ondervraagd. Toen de twee bengels de woedende blikken van den boer zagen, durfden ze niet te ontkennen.

„Nu zullen jullie het in 't vervolg wel laten kooplieden op de markt lastig te vallen," zei de agent, terwijl hij proces-verbaal opmaakte.

Ten slotte vroeg de boer hun of Kees er ook aan meegedaan had. Beiden knikten ze van nee.

...., en liepen ze met z'n drieën naar 't bureau.

„Kom, Kees," zei de boer toen, „ga jij met mij mee naar huis. Dan kun jij mij onderweg nog helpen de biggen bij hun kopers af te geven."

Met glinsterende ogen verliet Kees naast den boer het bureau.

Op de markt gekomen stapten ze beiden in de kar en reden naar de boerderij, die even buiten de stad lag.

Onderweg leverde de boer hier en daar 'n big af en vertelde Keesje, dat hij zoveel van dieren hield, maar dat ze er thuis geen ruimte voor hadden.

De boer dacht ernstig na. Hij voelde, dat hij nog iets had goed te maken bij 't jongetje, dat zo dapper zijn biggen had willen verdedigen.

„Weet je wat, Keesje, ik zal jou een big cadeau doen en je kunt bij mij op de boerderij er een hok voor maken. Maar je moet hem zelf verzorgen."

Keesje straalde! Natuurlijk nam hij 't aanbod aan.

Hij timmerde een prachtig hok en iedere dag na schooltijd zou hij het diertje komen verzorgen!

Het biggetje had een mooi apart hokje.

Keesje's ouders waren ook blij met 't grote cadeau, dat de boer aan hun kind had gegeven.

Iedere dag na schooltijd ging Keesje trouw naar de boerderij om voor zijn big te zorgen. Hij groeide voorspoedig op.

De vrije middagen en ook de vacanties bracht Keesje steeds op de boerderij door.

Zelf weglopen zou de zaak verergeren. De boer zou dan denken, dat Keesje 't gedaan had.

De boerin begon van 't spichtige stadsjongetje te houden en stopte hem allerlei toe.

Melk en spek en eieren en nog veel meer. Keesje werd dik en sterk.

Zijn wangen glommen als appels.

Vaak kreeg hij van de boerin ook brood en boerenmik mee voor thuis.

Keesje leerde het boerenbedrijf meteen goed kennen.

Hij hielp den boer en de boerin in de stallen en op het veld.... en toen Keesje van school ging, werd hij als vanzelf knecht op de boerderij.

Nu was hij steeds tussen zijn geliefde dieren en kon hij er zoveel zorg aan besteden als hij wilde.

MIES DEINUM

Het biggetje had een mooi apart hokje.

OP HET SPOOR

„'k Heb vannacht," zei Tom,
„in stilte
Over 't land een tocht gemaakt.
In een baai aan d'and're zijde
Ligt een oude schuit gekraakt."

Maar de kust was lang niet veilig,
Kapers lagen op die kust.
Langs de schuit was reeds een
bootje,
En dat leek goed uitgerust.

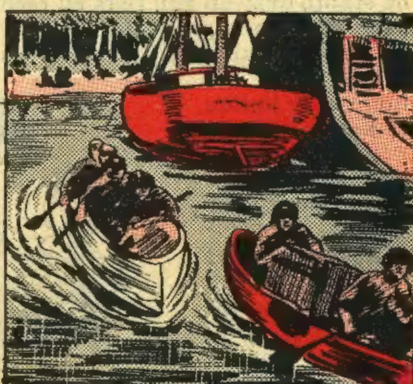
„Er komt herrie," zei Tom zachtjes,
„Wilden zijn hier in de buurt.
Kijk, daar worden reeds hun boten
Naar dat wrakstuk toegestuurd."

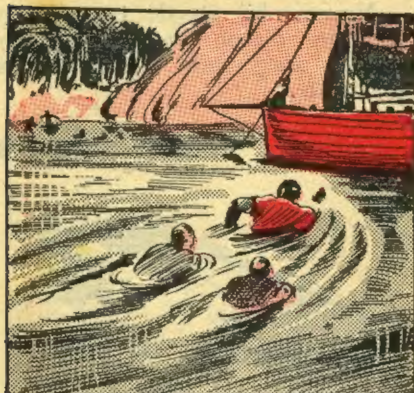
Vlug als katten klommen nikkers
Reeds van alle kant aan boord.
Slagen vielen, rake klappen,
Wilden brulden als vermoord.

De drie vrienden, ondertussen,
Zochten dekking aan de kust.
„Laat ze vechten maar," zei
Snoekie,
„Dan laten zij ons met rust."

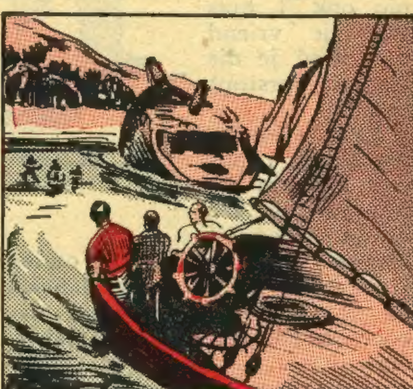
De bemanning van het zeilschip
Was gevlucht na harde strijd.
En de wilden brachten juichend
Thans de buit in veiligheid.

„Kom," zei Snoekie, „da's 'n kansje,
De nikkers zijn weg met de schat.
Maar die boot kan uitkomst
brengen,
't Lijkt een vlugge waterrat."

't Werd een wedstrijd in het
zwemmen,
Werk'lijk énig in zijn soort.
Snoekie, Bob en Tom die wonnen,
Want ze waren 't eerst aan boord

In volle vaart schoot nu de zeilboot
De nikkerkano's achterna.
„'t Werd tijd," zei Snoekie, „'t
scheelt geen haartje,
Die schat ontsnapte ons bijna."

DE BOURDON.

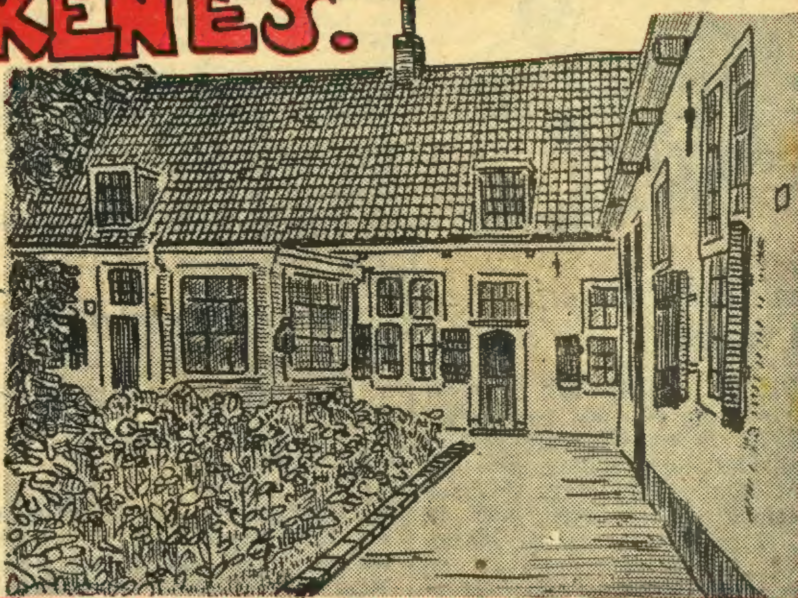
IN DE TOREN VAN DE OUDE KERK IN DELFT,—EEN TOREN, ZO SCHEEF ALS DE BEROEMDE TOREN VAN PISA,—HANGT EEN KLOK, DE BOURDON GEHEETEN, DIE EEN GEWICHT HEEFT VAN 18000 OUDE PONDEN. DEZE KLOK WORDT ALLEEN GELUID, ALS EEN LID VAN HET ORANJE HUIS IN DELFT BEGRAVEN WORDT. ALS HET VROEGER HARD STORMDE, VERLIETEN DE MENSEN, DIE VLAK TEGENOVER DE TOREN WOONDEN, HUN HUIZEN, UIT VREES, DAT HIJ OM ZOU WAAIEN.

VERMOMMINGEN IN DE NATUUR.

IEDEREEN KENT WEL DE WANDELENDE TAK. ER ZIJN ECHTER EEN HELEBOEL VAN DIE VERMOMMINGEN IN DE NATUUR. HET BEEST, DAT HIER IS AFGEBEELD, IS EEN AFRIKAANS INSEKT, DAT DE VORM VAN EEN SOORT VRUCHT, EEN SOORT EIKEL KAN AANNEMEN, WANNEER HET DOOR GROTERE DIEREN BELAAGD WORDT. HET INSEKT HEET—VOOR ERG LEERGIERIGE KINDEREN WORDT DAT HIERBIJ VERTELD—DE CYPHONIA.

HET HOFJE VAN BAKENES.

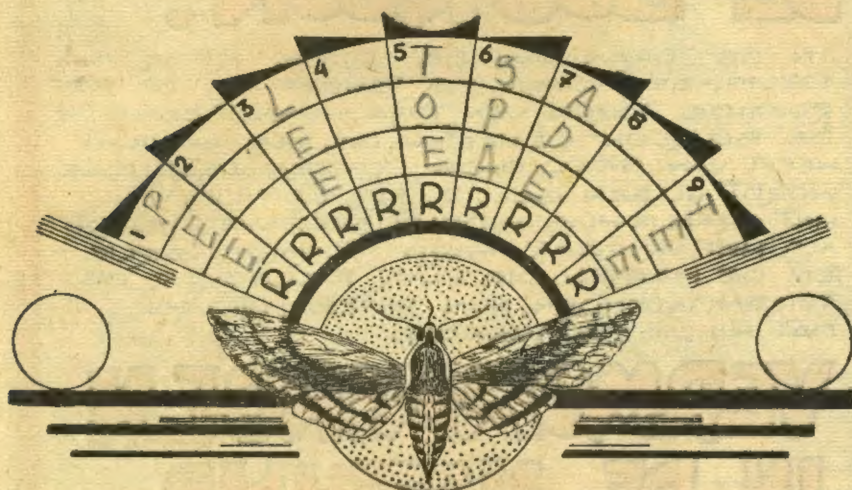

HET HOFJE VAN BAKENES IS HET OUDSTE HOFJE VAN HAARLEM, EEN STAD, DIE ZO RIJK IS AAN HOFJES, DAT ZE WEL EENS DE „HOFJESSTAD" WORDT GENOEMD. BOVEN DE INGANG VAN HET BAKENESSER HOFJE STAAT GESCHREVEN:

GESTICHT DOOR DIRCK
VAN BAKENES
VOOR VROUWEN ACHT
EN TWEEMAEL SES"

HOEVEEL OUDE VROUWTJES KUNNEN DUS DAAR HAAR INTREK NEMEN?

BONT ALLERLEI

Vlinder-raadsel

In deze puzzle moeten jullie enkel maar woorden van 4 letters invullen, in elk vakje één letter. Je begint in het vakje, waar een nummer staat en daar schrijf je dus de eerste letter. Vervolgens begin je de letters op te schrijven in de richting van de getekende vlinder. Als je nu goed kijkt, zal je merken, dat elk woord als vierde letter een R heeft, die wij alvast ingevuld hebben. Goed begrepen ? Dan volgen de vragen :

1. Bekende sappige vrucht.
2. Op school krijg je een punt voor gedrag en ....
3. Worden onze schoenen van gemaakt.
4. Hemellichaam.
5. Het was een hele .... voor kleinen Jan, de fiets naar boven te zeulen.
6. Ander woord voor eikel.
7. Vliezige buis in ons lichaam, waardoor het bloed stroomt.
8. Ander woord voor vreemd.
9. Gebruikt men om straten te asphalteren.

De gezamenlijke e e r s t e letters — dat zijn dus de letters in de vakjes, waarin de cijfers staan — verraden nu de naam van de getekende vlinder.

N.B. De ij wordt voor één letter gerekend.

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORD-PUZZLE

Horizontaal: 1. Vrouw. 5. A-A. 6. Brit. 7. Scheen. 10. Staar. 11. Tra. 13. Lena. 14. Ferm. 15. Arts. 16. R-R. 17. El. 20. Ja. 21. K.R.O. 22. Even. 25. Aar. 27. Ra. 28. Uniform.

Verticaal: 1. Vacantie. 2. Ober. 3. Ure. 4. Winter. 5. Aster. 8. Haas. 9. Kamer. 10. Slager. 12. R-R. 14. Fraai. 18. Loom. 21. K.R.O. 23. Va. 24. Nu. 26. Af.

1. Uil. 2. Wekker. 3. Lach. 4. Een. 5. Eend. - LEEUW.

WIE OF WAT ?

Toren - Koren - Noren - Voren.

Een leuk spelletje met z'n tweeën

Voor dit spelletje heb je niets anders nodig dan een paar lange stokken. Bezemstelen zijn uitstekend. Padvinders zullen 't met hun eigen stokken wel doen. Je gaat tegenover elkaar zitten, met de handen gevouwen over de knieën en zó, dat de stok o n d e r de knieën doorloopt. Nu plant je de toppen van de schoenen stevig tegen elkaar en probeer je elkaar op de rug te doen tuimelen. Je mag daarbij geen andere hulpmiddelen gebruiken dan de tenen, de handen mogen niet loskomen. Wie z'n handen los maakt, verliest. Het is een goede oefening voor 't sterken der voetspieren. Let wel, er mag n i e t g e t r a p t worden, de tenen moeten tegen elkaar aan b l ij v e n. Het komt dus op d u w e n aan.

Even lachen

„Frits, schrijf je paard met een d of een t ?"

„Weet ik ook niet."

„Hoe heb jij het dan geschreven ?"

„Knol."

„Maar Jantje, kun je me nu al niet meer zeggen, wat je vandaag op school hebt geleerd ? Je vriend Kees weet het altijd, als zijn vader ernaar vraagt."

„Nogal glad.... Die woont ook niet zo ver van de school als ik."

Wie kan dat ?

Ja, het lijkt wel, of dat potlood, of wat je 'r ook voor neemt, zo maar aan die hand is blijven plakken ? Geen kwestie van, hoor. Er wordt geen plaksel bij gebruikt, ook geen touwtje. Hoe dan wel ? Dat verraad ik volgende week.

En dat glaasje ? Wie van jullie speelt het klaar om dat zo netjes op de rand van een kaart in evenwicht te houden, zonder het vast te houden ? Probeer het maar eens, maar.... opgepast voor de stukken, want dan heb i k het niet gedaan, hoor !

Rijmpjes van Moeder de Gans

Vroeg te bed en
vroeg aan 't werk
Maakt je rijk en
wijs en sterk.

Regen, regen,
Ga nu gauw!
Laat de lucht eens lekker
blauw.
Je komt mij wel
ongelegen!
Kleine Janneman zou
graag
Nog wat spelen gaan
vandaag.

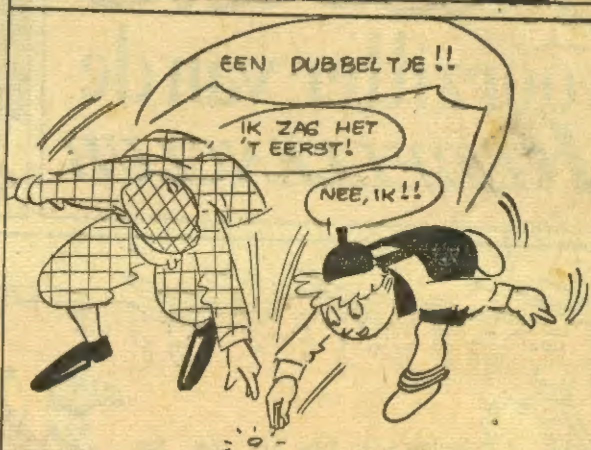
Waai, windje, waai,
Molentje, draai, draai,
Dat men 't koren malen
zal,
Rollen tot een zachte bal,
Tot een broodje zacht
genoeg,
Dat men ons brengt
morgen vroeg.

Wouw, wouw, wouw,
Wiens hondje ben jij nou?
'k Ben de hond
van kleinen Tom,
'k Loop met hem
't huis rondom.
Wouw, wouw,
wouw,
Tom's hondje ben
ik nou.

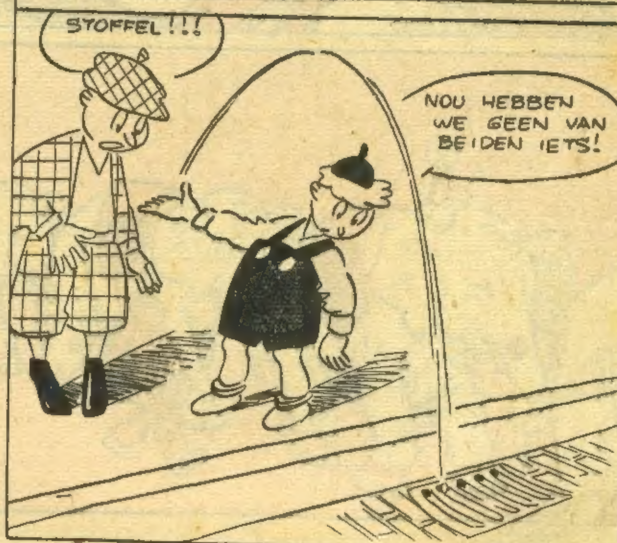

JAN-KLAAS

DE GROTE ATTRACTIE

SJORS voorzitter van de REBELLENCLUB.

IK HEB EEN PRACHTIGE TIJGER GEVONDEN VOOR ONS CIRCUS!

EN HIER HEB IK ONZE SLANG, GEMAAKT VAN 'N PAAR KOUSEN!

HOE KRIJGEN WE NU DE MENSEN NAAR HET CIRCUS ALS WE GEEN RECLAME MAKEN !!

WACHT, IK HEB 'N IDEE.

